Delegaţia română a Asociaţiei „ Rencontres Européennes Europoésie” Paris

„Negrăita frumuseţe a vântului”

Antologie de poezie franceză contemporană

GALAŢI

2018

Prima ediţie completă s-a publicat în octombrie 2018, de către **Oana Dugan**, delegat pentru Romania al « Asociaţiei Rencontres Européennes – Europoésie », Paris.

Selecţie, traducere din limba franceză şi prefaţă: Oana Dugan

ISBN: 978-973-0-28048-7

Copyright © Oana Dugan - Délégation Roumaine de l'ARE Europoésie, Paris 2018

https://reuropeennesro.wordpress.com

rencontreseuropeennesro@gmail.com

Reproducerea integrală sau parţială şi difuzarea fără acordul scris al autorului/deţinătorului drepturilor de autor, copierea sau reproducerea de fragmente şi citate, în scopuri altele decât cele privind studiul şi practicile pedagogice şi de cercetare, se constituie în contravenţie şi se supun legii dreptului de autor.

Coperta: Oana Dugan. Eracle Goean
Imaginea copertei: Regina Maria a României, generalul H. M. Berthelot. Sursa: Internet
Tehnoredactare computerizată şi grafică: Oana Dugan & Eracle Goean

Delegaţia română a Asociaţiei „Rencontres Européennes Europoésie” Paris

„Negrăita frumuseţe a vântului”

Antologie de poezie franceză contemporană

GALAŢI

2018

Prefaţă

Prezenta antologie de poezie franceză contemporană este un proiect comun ce s-a desfăşurat cu ocazia sărbătoririi Centenarului României şi a 100 de ani de relaţii francofone şi francofile ce au debutat cu legendara vizită din martie 1919 a Reginei Maria a României la Paris pentru recunoaşterea noului stat român, a României Mari, reîntregite. Vizita Reginei Maria şi a prinţeselor Mignon şi Elisabeta în capitala franceză a avut rolul de a deschide, la un loc cu ajutorul evident dat de Armata franceză Armatei române la înfrângerea Puterilor Centrale, o eră a relaţiilor complexe franco-române ce au culminat de-a lungul timpului cu numeroase colaborări pe multiple planuri. Prezentul proiect publicistic este un crâmpei al acestor complexe şi numeroase relaţii între cele două naţiuni în diacronie şi a treia colaborare a unei asociaţii literare pariziene, prin delegaţia sa românească, cu literele româneşti, menit a marca, printr-o publicare în tandem, tocmai acest moment istoric al Centenarului României parţial reîntregite. Pornit din iniţiativa Asociaţiei „Rencontres Européennes-Europoésie" Paris şi la sugestia criticului literar Oana Dugan, volumul de antologie poetică franceză aduce în planul editorial românesc o pleiadă de poeţi francezi şi francofoni contemporani, din spaţiul literar parizian. Adunând nume cunoscute lumii literelor pariziene, precum Philippe Barbier, Joël Conte, Thierry Sajat, Louis Delorme, Denis Emorine, prezenta antologie, intitulată *Negrăita frumuseţe a vântului*, după titlul unui poem al inimosului Joël Conte, preşedinte al asociaţiei literare pariziene sus amintite, supune exigentelor preferinţe literare româneşti zece poeţi de expresie franceză fiecare cu stilu-i propriu izvorât din sensibilitate, trăiri poetice individuale, cultură, activitate literară continuă. Îmbinând maturitatea poetică deplină cu influenţele

„clasice” ale poeziei franceze, respirând nuanţe ale verismului, parnasianismului şi simbolismului, avântându-se în neorealism, realismul magic şi imagism, poezia autorilor strânşi între copertele prezentei antologii îşi trage sevele nu numai din frumuseţea şi melodicitatea intrinsecă a limbii franceze, dar şi din sensibilitatea ieşită din comun a majorităţii, propunând călătorii reale sau imaginare în universul interior sau extrinsec al fiecăruia. Pornind de la ideile lui Baudelaire, anume că „pentru a beneficia de spirit poetic, poezia trebuie să exulte ritmic şi metric, altfel textul e proză lipsită de poeticitate”, şi depăşindu-le cu brio, creând o transcendere a prozei poetice, poeziile din prezentul volum fac uz de toate mijloacele clasice de expresie, de la ludicul acrostih, la echilibrata formă fixă a sonetului, exultând prin versul liber, caracterizat de poeticitate exacerbată prin fineţea expresiei şi melodicitatea metaforelor.

Deloc uşor de tradus, necesitând un traducător fin recreator şi pe alocuri un trădător al inexprimabilului şi unicităţii din limba sursă, *Negrăita frumuseţe a vântului* se propune publicului român amator de literatură franceză contemporană într-un limbaj ce pe alocuri recreează rime trădând conţinutul. Însă cel mai adesea, forma versului alb, încearcă, pe cât posibil, menţinerea atât a sensurilor, cât mai ales a pragmaticii stilistice a originalului. Regăsind în limba română o sursă nobilă de exprimare a trăirilor, o înaltă spiritualitate marcată mai ales de neologisme de factură slavă, aşa cum bine observa şi George Călinescu în a sa *Istorie a Literaturii române*, poeticitatea autorilor francezi capătă noi dimensiuni, cel mai adesea plusuri semantice, încărcate de o semiotică aparte a conţinutului.

Reprezentanţi ai literaturii franceze actuale, a stării dezvoltării acesteia într-un context european şi mondial, poeţii cuprinşi în această antologie trec în lumea poeziei post-stănesciene a nordului Balcanilor, într-o formă cu tot atâta „*spirit appeal*" la toate generaţiile, precum cel suscitat în ţara de origine.

Reiterând, în cheie mai mult simbolică, prolificele relaţii culturale franco-române de-a lungul a mai bine de un secol, prezenta antologie este rodul muncii unui entuziast colectiv de scriitori, traducători şi editori, prezenţi în spaţiul literar românesc de peste un sfert de veac, prin constante publicaţii şi colaborări, pornite din acele celebre *jumelages* ale anilor '90. La împlinirea unui veac de existenţă a statului român modern în cvasi-hotarele României Mari de la 1918, nici nu se poate concepe azi o ţară în sud-estul Europei fără influenţa permanentă culturală, politică, literară, lingvistică a Franţei aliate şi „surori" – punct de reper peste un ev de istorie frământată. Cum noua ordine a lumii îndeamnă la precipitare în mrejele unui timp al debusolării şi pierderii valorilor tradiţionale, acest volum de poezie franceză contemporană vine să reconfirme legăturile puternice de factură mai ales spirituală ale insulei de latinitate din estul Europei cu ţara - far al culturii şi literelor unui întreg mapamond în secolul al XIX-lea şi la început de secol XX. Înţelegând că permanenţa politico-istorică pe parcursul unui veac la întretăierea rutelor Orientului cu Occidentul s-a datorat mai ales susţinerii cel puţin morale a Franţei, nu putem să nu urăm României, la ceas aniversar, altceva decât: „VIVAT! CRESCAT! FLOREAT!"

Oana Dugan

Philippe Barbier

Născut pe 6 august 1957, la Cosne sur Loire

Sub un nour de argint

Mâine, poimâine
Hăt, în măruntaiele pădurii,
Bine ascuns într-un ţinut
Doar de mine ştiut.

Voi atârna spânzurat
De capătul unei funii negre,
Din vârful unui copac, poate chiar un mesteacăn
Pentru ca prietenii-mi corbi
Să mă salute cu plecăciuni
Pe mine, poetul, în ziua de apoi.

Numai dacă mâine,
Poimâine,
N-oi sfârşi trist,
Ros de alcool
Departe de zâmbetele forţate,
Am să mă strecor discret,
Sa-mi ascund mizeria
Şi să-mi uit himerele.

Viaţa nu iartă
Ci abandonează
Pe cei ce au iubit-o,
Mult prea consumată.

Iar cum eu nu sunt decât Petre ce-l părăseşte pe Ioan ;
Fie-mi cenuşa răsfirată-n vânt
Sub un nour de argint!

Să dansăm sub furtună

Să te naşti pentru o călătorie plină de mister şi fără întoarcere.
Nimic nu-i simplu. Să înnebunim, dară, să dansăm sub furtună!
Dar de ce ? Ce facem acolo, încotro ne îndreptăm ?
Din întrebare-ntrebare, drumul înaintează necruţător.
Să nu ne mai gândim. Aceasta nu ajută la nimic în cele din urmă.
O cale ciudată, ce pentru unii va fi scurtă, fără a şti de ce.
Istoria înaintează şi ea, războaiele, pacea şi reîntoarcerea la oroare.
Marionete articulate sau dezarticulate dar de către ce divinitate?
Lumea-i în mişcare şi inteligenţa matematică şi tehnologică în plin progres.
Şi-atunci de ce atâta violenţă, această mizerie, această lipsă de dreptate?
Să-nnebunim dansând sub furtună.
Pentru a fi artă, nonconformism, iconoclasm, trebuie să stingem întunericul!
Să ne-aruncăm în izvorul pur al imaginarului.
Să ne adăpăm din apa-i limpede plină de dorinţă şi visare...
Să-nnebunim, dară, şi să dansăm, dansăm, dansăm sub furtună!

„Umanitatea s-a născut dintr-un orgasm cosmic."

Citat din poetul fizician Basarab NICOLESCU

Dintr-o toamnă...

Îmi revin imagini, locul micului sat,
Liniştea-i tulburată de dangătul clopotului bisericii.
Frunzele pomilor ce dansau apoi se depuneau delicat
Pe mormintele micului cimitir, ceea ce le imprima acea culoare de ruginiu.
Strania sculptură albă, mirosul castanilor şi al pământului reavăn.
Cele două bănci din faţa monumentului eroilor din cele două războaie mondiale,
Sau, şezând, noi doi discutând de una şi de alta, deranjaţi doar de ţipătul corbilor.
Eram încă fericit în acest sat liniştit, căci erai acolo, dulcea mea soaţă.
Acum, bătrân şi singur, doar paşi-mi se-aud tropotind în aste locuri ce m-acopăr de lacrimi
Purtându-mă spre clădirea albă, „azil de bătrâni", cum i se mai zice...

E ora 16:00

Pe şemineu, fotografia unui bărbos de 14-1.8
Poate soţul ei?
Miroase a cafea, o pisică doarme pe un ghem de lână.
Cu capul aplecat, o bătrână
Cârpeşte o şosetă.
Din timp în timp, priveşte pe fereastră
Fulgii de zăpadă care se bulucesc în grădină.

Pe maşina masivă de gătit, un ceainic
Răsuflă răguşit, o cafetieră...

Pe peretele lepros, un calendar al poştei,
o veche puşcă de vânătoare
o pendulă antică atârnă pe peretele din faţă.

În calmul iernii
Doi corbi zboară deasupra unui grajd
Cu acoperişul plin de zăpadă...
E ora 16 :00.

Mamelor, soţiilor, surorilor, iubitelor lăsate pradă singurătăţii de războaie sinistre.

S-a petrecut ceva

Nu se mai aude adevărata linişte
Au dispărut şi stelele nopţii
Parfumul sublim al violetelor s-a împrăştiat peste cărări.
Străbat păduri şi câmpuri. Nici urmă de vânat !
Argintul cochiliilor nu mai străluceşte în râu.
Apa e nămoloasă, pârâul s-a umplut de broaşte.
Unde sunt melcii pe care-i culegeam din mijlocul urzicilor
Străbătând cărări şi hăţişuri prin ploaie?
Mi-amintesc de lungile plimbări cu bicicleta.
Azi, cu toţi nebunii ăştia la volan, ne-am risca bine de tot pielea...
Da, s-a petrecut ceva...

Maryline Bertoncini

Născută pe 12 septembrie 1952, la Lille

Infinis -Terrae

Pliurile de evantail ale dunelor Saharei copilăriei mele
bătute de vânturi şi nori la un capăt de lume
cuprinse între plajele de la Wissant şi portul Dunkerque-ului

Nisipul dunei îmi spulberă întinsul amneziei
şi paşii mei de azi se înnădesc cu cei de altădată –
întinderea-nflorind din când în când din căldura africană
şi strigătele
vulpilor deşertului

Înceţoşând imaginea ghiurilor din capătul digului
cabinele de plajă sub ropotul ploilor de septembrie
şi nisipul dunelor mustind de apă, în care ne pierdem la Capătul Lumii

Strigă Cuvinte precum nisipul în infinitul deşertului
iar zbaterile eventaiului meu răscolesc aducerile-aminte
ce-şi iau zborul în depărtări aidoma pescăruşilor.

La porţile Yeruhamului

A fost odată
este chiar azi

Merseseră îndelung spre apusul
străbătut de pustiuri
înfruntând fluviul durerii şi apele-i limonii
spre ţara Canaanului

Mulţi muriseră pe drum
şi oasele lor albite pe nisipuri
desenau calea amară a
Exodului

Cohorta făr' de sfârşit mergea cu ochii ţintind orizontul
femei cu copii atârnaţi de poalele veşmintelor
bărbaţi cu priviri pierdute, cărând puţine lucruri
după atâta amar de mers şi atât amar de cazne

La poalele Yeruhamului
s-au oprit
însetaţi de umbra palmierilor
albaştri printre fântâni
şi cântecul turturelelor ce urca în înaltul cerului roz
al crepusculului la unison cu strigătele copiilor
aidoma brazdelor
pe aurul arid al deşetului.

Dar cetatea era închisă

A fost odată
e chiar azi

Neputincioşi ca dunele sub vântul pustiei

fură aduşi în faţa oraşului
ce-şi ferecase bogăţiile
şi-n aripile tremurânde ale corturilor taberei
copiii născuţi pe drum, priveau cu deznănedje poarta
imensă ce le stăvilea viitorul

Copiii lui Yeshoua înlănţuiră
timp de şapte zile
oaza de palmieri
cu surle şi trâmbiţe
sub soarele dogoritor
în umbra ruginie a oraşului
faleza abruptă ivită dintre dune

Însă piatra cetăţii
împietrise şi inimile citadinilor
surzind la sunetul de aur al trâmbiţelor
făcând să înflorească pe ziduri rănile trandafirilor
aidoma mâinilor agăţându-se de-o stâncă.

Răutatea omenească îşi urma cursul
în calmul discret al teraselor umbroase
unde ciripesc păsări
în pieţele unde curmale şi chitre abundă
în râsetele şi strigătele lipsite de griji ale oamenilor

A fost odată
e chiar azi

Timp de şapte zile, mulţimile
au înconjurat oraşul
în seara celei de a şaptea luni
în zgomotele de alamă zidurile se năruiră
şi-n suflul trâmbiţelor de aur, o pulbere fină
se ridică în vârtej negru în locul întăriturilor

iar când se revărsă pe pământ
flori însângerate acoperiră ruinele
tranfigurându-le în nisip la Yeruham.

Adesea, pe întinsul deşertului
şi până la malul mării
vântul poartă – gheme uscate –
trandafirii morţi ai Yeruhamului

nu aşteaptă decât o lacrimă pentru a-şi desface ramurile
spre a reînverzi în sufletul celei ce va şti să le culeagă

A fost odată
e chiar azi!...

Nunta lui Euridice

Pădurea se-nveşmântă în strai de nuntă

Caii nopţii îşi scutură coama
un văl brodat măiastru acoperă toţi pomii
palidei dimineţi

E primăvara Euridicei

Ciorchini de salcâmi încoronează malul apei
mierea transparentă a arbuştilor cântă dimineaţa
acoperită de roua mirtului

Piramide hibernale sar capra
printre mugurii roz ai salcâmilor exotici
sub limbile norilor răsfiraţi
de-a lungul colinelor

Penaj şi puf alb tremură deasupra
capetelor îngreunate ale soclului ţepos
ale diafanelor egrete ale arborelui cu perucă
şi candidelor steluţe ale arbuştilor de cătină

unde nimeni nu citeşte
sângele boabelor
deja înscris în sideful florilor.

Este cortegiul Euridicei
şi vălurile sale matinale deja
par o spumă a suferinţei.

Drumul se prăvale
în neantul cuvintelor

Fiecare pas ridică nori de praf
de aur stins ce tremură în absenţa luminii

bâzâitoare albine cenuşii
cuvintele nu sunt decât un roi în căutarea mătcii

Capul tău e un stup pe care-l asaltează cuvintele de aur cenuşiu

Scânteierile cuvintelor din albiile marilor fluvii
pe care le traversează morţi lente şi fosforescente
un deşert de cuvinte ce-ţi poartă paşii
la apus

Levant al speranţei
la capăt de drum

Orion, Ariana, sora mea Preabinecuvântată
paşii tăi aştern cuvinte în dansu-ţi tainic
în neantul vorbelor
în liniştea lucrurilor
pline de visare

Calea ce se prăvale urcă în lumină.

Sâmburele din rodie - triptic

- 1 -

Oh, să nu fii decât un sâmbure din fructul Proserpinei
umbra rodiei cu străluciri intens rubinii
pitite-n bezna subterană unde s-a ascuns lumina

Sub emailul cojii şi al pericarpiilor aurii
să fii unul din nestematele de pe buzele trandafirii
buze încă vii ale copilei Proserpina

Să te naşti aril de culoarea vinului
din inima acestei taine
să ţâşneşti dintre dinţii prizonierei eclipsei

să dispari în umbra gurii sale
aidoma ei din lumea celor vii

- 2 -

Nu împărţim ceea ce mănâncă morţii
nici măcar sub pedeapsa capitală în chiar secunda
blestemului

Şi totuşi fumul din umbra grădinii
desenează o cărare de cenuşă ce mă poartă către ei

acru şi subtil între răzoarele
cu rodii cenuşii şi ramuri spinoase
din care se vor naşte fructele de aur

- 3 -

Punica granatum
Cartagina şi Megara
Persefona şi Persia

totul mi se-nvârte în cap
şi memoria-mi irumpe
precum un fruct deschis de oţelul cuţitului

mărul meu granat de Cartagina arătând privirilor
de sub tunica amară a amintirilor pierdute
sâmburii lucioşi şi tari
mustind de suc fierbinte.

••••••••••

Se năruie-n nisip
marmura veche a statuilor
sau arhetipul lor
pulbere şi calcar
cenuşa cojilor de ou
de dinaintea eclozării proiectelor
şi plumbul greoi al aripii tipului
pe care-l reţine
pe care-l dăruie

în van

căci revine aidoma cum circulă-n
amintirea înamorată pudra
din cuşca tăcerii
ce naşte sticla

Joël Conte

Născut pe 1 februarie 1961, la Aubervilliers

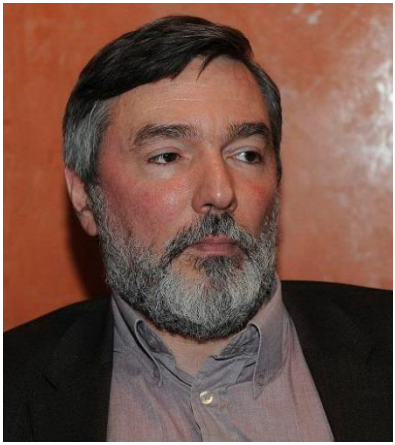

Pe Montmartre

În soarele colinei, moara din inimile noastre
macină în ochii tăi clipe de fericire
în ritmul molcom al unui cântec
ale cărui unde suave îşi dau ofranda vibraţiei.

La capătul unui drum, tu ai găsit iubirea
descoperindu-i frumuseţile, una câte una
trăind de-acum tânjirile inimii,
binecuvântând cerurile în dimineaţa vieţii.

Floare de primăvară

O rază de lumină străbate orizontul
încălzind universul şi mângâindu-ţi rochia,
încetişor, simţurile se trezesc la unison
şi se deschid cânturilor iernii ce-şi leapădă cojoacele.

Cu fiecare clipă mireasma ta se împrăştie
şi parfumează atmosfera atât de suav
încât pasărea zorilor vede
cum soarele joacă umbre în inima dantelei tale.

Tu desenezi lumea şi aduci culoare cerului
în mii de nuanţe şi tente eterne
oferind zeilor savoarea graţiei tale
ofranda senzualităţii.

Şi astfel primăvara se ridică
cu inimi vibrânde întru mirare
în mijlocul bucuriei supreme ce degajă iubiri
etern aduse la viaţă...

Mamă şi fiică

Pământul rotund, strălucitor şi fascinant
ocroteşte luna şi al său corn de aur.
precum mareele
mângâie nisipul galben al ţărmurilor -
comoara divină
Farul fosforescent salvează corăbiile
ademenite de pletele blonde ale mării înstelate;
hipnotizate, naufragiază
întorcându-şi prora către soarele ce le izbăveşte...

Copilul tău visează la călătorii,
sublime şi îndepărtate
acolo unde orizontul scânteiază
de mii de culori strălucitoare şi înşelătoare,
dar ţi-ai dori să-ţi fie alături radioasă.

Şi ţie, fetiţo,
străfundurile mării-ţi dansează înaintea ochilor
descoperind universul fascinant
al cânturilor încântătoare
ale sirenelor tinereţii..

Aruncă-t-n valuri!
plonjează în viaţă
înoată în această apă dulce şi încropită,
şi nu mai reveni!

Dar nu uita:
Tot aurul mării
Nu valorează nicicând
Dragostea mamei pentru a sa fiică!

Lume imperfectă

Prea multe trădări
şi infamie!
În mijlocul mulţimii,
covorul roşu ce se întinde
se hrăneşte fără ruşine cu sânge
din puritate şi nevinovăţie,
din cinste şi datorie
din vise şi speranţe.

Prea multă laşitate
şi neruşinare
în inima discursurilor
şi a valsurilor de curte!
Monstrul odios
cu inimă avidă, plină de ură
înăbuşă fiinţele slabe şi mute,
lipsite de curaj şi îndrăzneală.

Afară cu perfizii şi intriganţii!
dispară impostura şi cei care o întreţin!
Dispară pentru totdeauna
neamurile unei lumi imperfecte
ce se complac în crime,
mici suzerani demenţi, inechitabili
avizi de răutate,
trişti în nisipurile mişcătoare
abjecte şi nemăsurate!

Negrăita frumuseţe a vântului...

... care mă-nnebuneşte, când încă o dată
Prin suflarea-ţi abia adiată îmi trezeşti simţurile
Şi-mi redai această
Dorinţă irezistibilă de a te lua în braţe,
Fără ca măcar să doresc a te atinge,
Această senzaţie celestă de a nu exista decât prin tine,
În căldura unei dulci conversaţii
Unde încet laşi să mijească,
Dorinţele, pasiunile, slăbiciunile
neistovitei emoţii ce se revarsă absolut
Din unda privirilor tale încântătoare
Aceasta-mi arată ochilor
Plin de lumină, de bucurie şi de fericire
Ce nu mai zăresc orizontul sublim al iubirii,

Al negrăitei şi nepieritoarei fericiri din inimile noastre.

Louis Delorme

Născut pe 19 ianuarie 1934, la Vorey-sur-Arzon

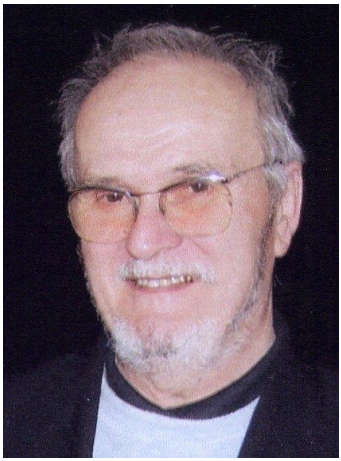

De unde vin aceste voci făr' de chip...

De unde vin aceste voci făr' de chip
care ne-au murmurat numele în fiecare noapte
în şoaptele lor marmoreene
şi îmbrăcând forme sparte
ce se năruie sub paşi
şterşi unul câte unul de frunzele făr' de suflet.
Oare să nu vedem decât resturile propriului chip
Oare să ne ferim de oglindă
ale cărei ţăndări de cristal
riscă să ascundă o lacrimă

De unde vin aceste inimi oarbe
ce nu poartă în crevasele cochiliilor lor
decât regrete şi reproşuri
Unde duc aceste drumuri pe care nu am să le apuc
precum şi cel ce s-ascunde în unicul pliu al unui rid
pe care n-am încetat să-l urmez

Am intrat

Am intrat în privirile tale
cu ochii închişi
cu pumnii strânşi
fără efuziune
fără nici o sforţare

Fără să-ţi dai seama
în reacţia-ţi de autoapărare
spre marele meu regret
am pătruns în penumbra lor

în lucirea tainică a unei ocheade
ce nu-mi era destinată
în favoarea neatenţiilor
în blândeţea boarei fermecătoare

Şi-n ochii tăi plecaţi
În privirile-ţi rănite
De această ruptură
m-am adăpostit
cocoloşit
pecetluit
fără ca să ştii cum
sau să te întrebi de ce
fără ca să te nelinişteşti
Este o taină
a visului tău cuminte
un pact de neagresiune
între dublul tău şi imaginea mea

Dar ştiu bine că pe buzele tale
Niciodată nu va urca adierea numelui meu

Trialitate[1]

Suntem mereu mai mulţi în aceeaşi coajă

Purtăm cu toţii-n noi o stranie înfăţişare
De la Petru ce ştie tot despre Pavel ce nu crede-n nimic.
Unul se dedă răului, celălalt binelui,
Unul e daimon, celălalt înger ?

De fapt, cei doi sunt o împletire stranie:
Pe care să-l alung, pe care să-l păstrez?
Între cei doi e un statornic du-te-vino
Şi chiar nu-mi dau seama dacă mă întristează asta.

Nu sufăr prea mult de această complicaţie
Căci un al treilea-n mine îşi strigă libertatea
Condiţie necesară şi suficientă;

Îi las să vorbească: sunt duhovnicii mei:
Cu naivitate, ei se destăinuie
Vorbind unul în numele Evei şi celălalt pentru Adam.

[1] Cum s-ar zice şi dualitate

Adevărata nemurire

Adevăratele valori vor fi mereu nemuritoare
Echitate, drept, dragoste, libertate;
Vor fi finalul certurilor voastre
Mereu găsindu-se vreunul să le reziste.

Vor subjuga mai întâi cele mai curate suflete,
Vor cuceri şi alte inimi pline de adevăr;
Vor deţine bucuria şi veşnicia în ele.
Vor fi, neîndoios, viitorul.

Într-un secol, umanitatea se reînnoieşte,
Într-o zi, istoria ia locul prezentului
Mieii, mai devreme sau mai târziu, se răscoală
Şi se vor revolta împotriva opresiunii.
Veritabilele valori, fără deosebire, sunt nemuritoare
Şi adevărul va triumfa mereu.

Curajul multora le va da aripi
Şi toţi vom câştiga putinţa
De a cultiva bucuria şi de a ne ridica în scări
Pentru a cuceri bucuria de a fi,
Căci valorile noastre vor fi nemuritoare
Şi nimeni niciodată nu ni le va mai lua!

Mania maniilor

Într-o zi, ni s-a pus în mână pana;
să aflăm, dară, de ce n-am mai lăsat-o...

Ei, ce-o să ziceţi acum despre toate aceste vorbe
Pe care pana mea le aşternea?
Generându-le dintr-o cerneală cuceritoare?
Poezia mi-a devenit astfel de-ndată amantă
Încă de la începuturi...

Chiar dacă avarul editor o dispreţuia
Ea continua, extravagantă, să-şi urmeze destinul
Şi totul începuse prin anii ’50
Şi eram mândru de scrijelirile ei.

Am devenit pasionatul editor al propriilor cărţi
Şi tiparul îmi făcea faţă cu greu cerinţelor
Chiar dacă scoteam puţine exemplare.

Şaizeci de ani au trecut şi încă mai am rimă
Dar totul va înceta, căci n-a fost nici o crimă
Să cauţi credinţa în propria scriitură.

Denis Emorine

Născut pe 28 februarie 1956, la Corbeil-Essonnes

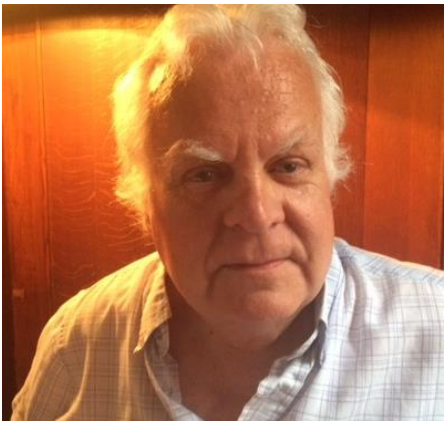

•••

Dragostea mea
în ochii tăi
văd moartea pre ea însăşi călcând
şi braţele tale înlănţuindu-mă
la infinit.
Degetele-ţi desenează necontenit
curbura Luxemburgului
mâna-ţi schiţează neobosit
poezia pe care n-am încetat s-o declam
de când m-am născut
aş vrea să uit în sfârşit doliul
după singura femeie pe care-am iubit-o
înainte de tine.
Dragostea mea
copilul ce am fost rămas
ar fi vrut să purceadă din tine
şoptesc în urechea ta aceste cuvinte
de veacuri
chiar
dacă mereu zgomotul lacrimilor
străbate zvonurile.
Când mă voi apleca
de cealaltă parte a orizontului
nu mă voi alinta de mâna ta.
În Grădinile Luxemburgului
o bancă ne va purta numele
şi voi vedea pentru o ultimă oară
cum moartea calcă pre moarte
în străfundul ochilor tăi.

...

lui Hanan Mounib

Cum
nu mai am nici o partitură de scris
mă zbat în mijlocul cuvintelor
mereu însângerate
vocea ta mi se alătură
pentru a curăţa lumea
o clipă.
Hanan
aş dori astfel
să urlu o ultimă oară
numele celor
ce nu mai sunt
pentru a fi mai repede alături de tine
pe celălalt mal al inimii mele.
Totuşi
ştiu că moartea nu va înceta niciodată
să mă scape din gheare.
Cine mă va împiedica atunci
să gravez pe celălalt mal
frumuseţea numelui tău?

...

Privesc cum dispar lent
cuvintele Samantei
pe care noaptea mi le aduce la ureche.
Vântul se odihneşte
aşteptând din nou murmurul
cuvintelor pe care le aştept.
Am păstrat în inimă tristeţea unei clipe
privind cum Samanta se-ndepărta
incapabil s-o ajung din urmă
ploaia masca suferinţa lumii
şi-mi părea că învăluie
frumuseţea cuvintelor încredinţate umărului meu.
Această noapte nu va mai fi a mea
fiindcă n-am ştiut s-o aştern pân' la cer

Samanta dispărea din ochii lumii.

Nu mai auzeam zgomotul paşilor tăi
nici zborul degetelor tale pe claviatura pianului
vântul se ridicase
spulberându-ne certitudinile
Te priveam îndepărtându-te făr' de întoarcere
dar vocea ta mă urmărea prelung.

Îmi pierise cheful de a mă mai juca
de-a v-aţi-ascunselea cu mine însumi.

...

Ochii-mi te căutau neîncetat
ne pierdeam de lume
de fiecare dată
ţinându-ne de mâini
chiar dacă
moartea vine de la Răsărit
după cum o tot repeta poetul
atunci
când îl întâlnisem.
Azi
mergea cu capul în piept
în mijlocul oamenilor îndoliaţi
buzele-i tremurau
dar nu a spus nimic
privindu-ne.

N-am îndrăznit să te sărut
pe buze.

...

Era
atâta dragoste în vocea ta
chiar dacă moartea
se răsfrângea în ochii noştri
uitam
că moartea vine de la Răsărit
doar privindu-te,
Tu eclipsai totul
chiar şi poemele
pe care visam să le scriu.

Din depărtare
soldaţii alergau spre noi
cu puşca întinsă;
ai căzut prima
dragostea mea
am ştiut că viaţa noastră
va sfârşi aici

sângele-ţi curgea pe chip
umplându-mi crevasele vieţii
de amar
era atâta dragoste
în ochii tăi
încât nu mai apucam să te ţin de mână
voiam să sar în groapă
spre a fi cu tine
dar m-au oprit
încremenită-mi este viaţa
aidoma pietrei mormântului tău
neînsufleţită-mi este vocea
atunci când îţi murmură numele

François Fournet

Născut pe 26 mai 1949, la Paris

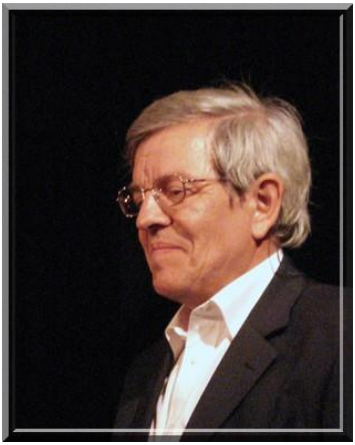

Unduire

Unduire,
te mângâi,
plimbându-mă pe şerpuirile tale
nicicând nu mă opreşti, ci mă laşi
să-mi lunec printre degete
beţiile-mi solare.
Eşti înfăţişarea unui vârtej,
strigătul unui orizont,
potolirea nesaţului,
dar mai ales primăvara
unui intim rendez-vous.
Unduire,
colină a gestului,
leagăn al mângâierii
sau mireasmă a dorinţei,
suspin al undei
sau şoaptă a formei.
Unduire,
a exclamaţiei vii,
eşti umila moliciune
fără de atingere, nehotărâtă
ce duci departe
căutarea atingerii.
Unduire,
pun asupra şerpuirii tale
de făptură şi oceane
de văluri şi dorinţi
de dans şi de tandreţi
de febră până la arşiţa stelei
prozodia roză a unui sărut de foc.

Caligrafiind

Caligrafiind
cu litere de-o şchioapă
înseamnă să fiu doar un condei
cizelând infinitul
pentru a-mi striga dorinţele,
văpăile
şi această foame ce roade
preaplinul sfărâmiţat
pe care-l numesc Eu.
Caligrafiind
cu litere de-o şchioapă
înseamnă strigătul ce se înalţă
spre ceruri
cu inima rătăcită
şi apoi regăsită.
Să bei,
să bei până la izvodul slovei
şi al timpului
prin făptura sensului
şi a sângelui verbului
ridicând marele văl
al fanaticei speranţe.
Caligrafiind
cu litere de-o şchioapă
înseamnă să ridici lumina
la rangul cuvântului
al semnului
stelei îngenunchiate
de pala vântului şăgalnic
al amorului bezmetic.
Caligrafiind
cu litere de-o şchioapă
născând, renăscând

din tina orbitoare a erorii
ignorând profunzimile
feerice ale fiinţei.
Caligrafiind
cu litere de-o şchioapă
scriind apăsat
spunând că n-am făcut
decât să împrăştiem
pleava în fluxul vântului
dar trăind
trăind zborul liber al vieţuirii
beat de făptura iubirii
...

Câteodată
o pulbere diafană
sâmburele unei scântei
conturul potenţial
al unui freamăt de tandreţe
poate
arunca lumina
pe pământ.

Flăcări de frunze

Flăcări de frunze
îmbrăţişate de vânt,
ard mâinile
implorând soarele.
Vals al flăcărilor,
inundând spaţiul
cu văpăi mişcătoare.
Valuri ale flăcărilor
potopind pământul
de codri scăpărători.
Flăcări de frunze
aplaudate de cer,
sărbătorite de vânt,
cine nu s-ar minuna
de o astfel de primire
văzându-vă tresărirea ?
Flăcări mişcătoare,
vibrante game,
galaxii de strălucitoare reflexii,
aud clavecinul
în incendiile vântului.
Serbare de flăcări
flăcări de frunze,
zi de zi
compuneţi
un vis al orizontului
şi o desfătare de copil.
Flăcări de frunze
vin în întâmpinarea voastră
pentru a-mi clăti privirea
în tremurul soarelui.

Seva arborelui

Arborele m-a luat de mână
arborele care m-a prins în mrejele-i
pe vecie,
arborele cântător.
Între crengile-i golaşe
am închis ochii
spre a simţi cum febra-i
sporeşte dorinţa de a mă
da focului său
de un verde strălucitor.

A vărsat o lacrimă
acest arbore
pe care niciodată ploaia
nu l-a atins
cu tina oraşului.
N-a scos un sunet
care să mă legene,
acest arbore ce plânge.
Astfel, în tempoul
lent
al tremurului frunzelor sale
am murmurat versurile
poeziei umanităţii.

S-a apucat să danseze
arborele care mă iubea
sângele meu atingându-i seva
ochii-mi mângâindu-i culorile,
am intrat în comuniunea
aurorelor noastre
şi am ars la unison
în acelaşi vis fulminant.

Şi atunci arborele
care visa
a cântat.
Iar seva-i de aur
a început să foşnească
în arbore, sub scoarţa-i
unde o inimă
tresaltă.

Vers briant

Era odată un vers fugit dintr-un poem
Micuţ, briant, cu spirit călător.
Nu prinsese gustul amar al solitudinii
ci pe acela al oceanului ce râde în răsfoirea paginilor sale.
Pe carena unui D în majusculă
ce avea drept cârmă o virgulă pitică
a părăsit poemul.
Inspirat de-un suflu mare
ridică pânzele prinse de catargele
sub forma unui L majuscul
de unde scăpă-ntr-un hohot
un pescăruş de apostrof.
Şi velierul călători
din vis în vis, din rimă-n rimă
Către-arimajul mândru
unde delicata clipocire a cuvintelor
se preschimbă în consoane argintii
sub vocalele spumei
Şi unde nisipul alb
scrie eterna pagină a reluării.

Ce se-ntâmplă cu el?
Dispăruse pe înserat.
Când luna îşi ridică vălul argintat
nu mai e nevoie să-l cotrobăi
printre licurici.
Ca să-l găsesc, e de ajuns
doar simpla-mi inspiraţie
şi, scăldat în spuma stelelor
îmi transform pleoapele
în carene de corăbii
ce lunecă pe aourul imaginaţiei.

Saliha Ollivier

Născută pe 7 februarie 1952, în Tunisia

Vacanţă la marginea mării

O rază de soare
Îmi pătrunde pe geam
Visam şi m-a trezit
Am tresărit din toată făptura mea
Şi am schiţat un surâs.
Acest semn tocmai îmi promite
O zi încântătoare.
Mă retrag să mă odihnesc
După o noapte delirantă.
Cu pupilele pe jumătate deschise
Aştept să mă trezesc.
Deschid larg ferestrele şi uşile
S-aud valurile cum suspină.
Marea este aici, la câţiva metri
Mă invită şi mă cheamă
Aşa-mi începe vacanţa
În armonie cu Natura.

Stiloul cu cerneală

E acest instrument care-şi picură lacrimile
Pe pagină când eu râd,
Îmi traduce temerile
Şi sentimentele la infinit.
Nu ştiu dacă ascultă
De inima mea sau de spirit.
Oh, acest stilou ! Să fie oare liber sau prea supus?
Îi place să sară, să danseze
Si să deseneze cercuri.
Sângele-i curge
Iar el scrie numai nimicuri
Aidoma unui porumbel rănit
Fidel şi rebel
Ce scrie când despre război,
Când despre pace,

O privire de speranţă

Această privire de speranţă
Spune multe despre drumul străbătut.
Un licăr în noapte
Un cer senin la orizont.
L-am văzut şi vă invit să-l vedeţi
Pe îngerul alb, sus, în ceruri
Şi pe zâna cu mii de puteri
Ce schimbă viaţa nefericiţilor.
Îmi place să gândesc şi să cred
Că timpul este o soluţie
În situaţii întâmplătoare
Cu condiţia să deţinem o privire de speranţă
Pentru toate drumurile străbătute.

Fiecare zi

Fiecare zi e o naştere
Un punct, o circumferinţă
Fiecare zi e o floare
Ce înfloreşte şi apoi moare.
Fiecare zi e o viaţă.
Ce se dezvăluie încetul cu încetul.
Zilele ritmează timpul
Si ne îndreaptă cu paşi repezi
Spre mâine, sau spre neant.
Fiecare zi e o poveste
Pe care ne-o povestim nouă înşine,
pe care o uităm din lipsa memoriei,
Apoi renaşte haotic.
Fiecare zi e o răspântie
Unde se întretaie hotărâri
Unde viaţa curge făr' de întoarcere
Unde afirmaţia anulează negaţia.

Revolta cuvintelor

Când vorbele se revoltă
Pentru a le descrie starea
Apropos-urile dezinvolte
Iau o cu totul altă dimensiune.

Toate literele ies din rând
Pentru a scrie negru pe alb
În cuvinte acide
O scrisoare de contestaţie.

Fiecare-şi face numărul:
„I”-urile îşi pierd punctul.
„R”-urile îşi strigă revolta
„S”-urile nu se subordonează.
„D”-urile renunţă la discreţie.
Pentru a descrie dispreţul şi negarea.
În faţa vehemenţei acestor apropos-uri
Poetul vine în ajutorul cuvintelor
Pentru a evita qui-pro-quo-urile
Şi pentru a pune pe făgaşul corect al sensului
Ceea ce crede el, ceea ce gândeşte
Triază literele în afixe
Pentru a le lăsa libertatea de exprimare.

Isabelle Poncet Rimaud

Născută pe 7 aprilie 1947, la Lyon

Oraşul

Creşte ochi
omului din stradă
urechi extreme
iscate din tăcerile tresărinde,
ale zgomotelor înnodate-n corzile
rigide ale pericolelor urbane.
Naşte anxietăţi
ridicate în gâtul omului din stradă,
curenţi contrari ce mătură
siguranţa rectilinie
a zidurilor aliniate.
Un du-te vino de paşi împiedicaţi,
omul din stradă-şi
marchează teritoriul
pe asfaltul roşcat
al trotuarelor sfredelite de zgomote.
Dintr-o privire,
jupoaie singurătăţile,
omului din stradă
şi aruncă pe umerii săi
tricotajul indiferent
al vieţilor întretăiate.

Plan înclinat

Poartă negreala în şiroaie,
trăieşte din moartea altora,
şi se-ncălzeşte la focul suferinţei lor.
Îşi pescuieşte trofeele din vârful cuvintelor,
se joacă cu vânturile contrare,
precipită barca zilelor pe pământ.
Naufragiat al speranţei,
îşi sădeşte râsul mut
în malurile zorilor
jupuind până la sânge
carnea obrajilor.
Poartă singurătăţile la gât
şi nodul se strânge
sub greutatea sorilor
pe care-i stinge unul câte unul.

Ea despică

Despică marea
cuvintelor.
dintr-o lovitură brută,
aduce în vârful tridentului
cuvintele stinse
sau pe cele palpitând de viaţă
pe care le iau cu ele.

Doliu

lui Denis Emorine

Totul dispare din privirea
stinsă.
Noaptea şi la fel şi luna
singure rămân
ca să plângă.
Totul se stinge din privirea
absentă.
Brume şi ceţuri
prind în nisipuri inima,
barcă fără chilă
pe marele fluviu
mişcător.
Totul dispare,
numai privirea
stinsă,
nu.

Nemiloasă

Nemiloasă, pasărea răneşte lacul
cu clonţul său puternic
şi-i fură argintul
fertil
al unei vintre de peşte.

Clipa a răsturnat timpul.
Rămâne doar suprafaţa,
cicatrice înţelepţită
a unui destin oarecare.

Thierry Sajat

Născut pe 27 noiembrie 1962, la Vierzon

Tăcerile îmbolnăvesc

Tăcerile îmbolnăvesc, ascunse în tainiţele
dimineţilor ce se nasc şi mor deodată.
pana mea sângerează de atâta vreme
pierzându-mi minţile în faţa rătăcirilor din cuvinte.

Liniştit, câteodată, mă cutremur la gândul
ce naşte temerea şi loviturile în inimă,
răni ale vântului în spinii florilor,
şi durerile iubirii secate în auroră.

După nopţi făr' de sfârşit, tăcerile îmbolnăvesc.
Când caldarâmu-mi soarbe paşii, mă privesc
în oglinzile sparte în care rănile se-ascund
sub un surâs fragil... Şi acest strigăt de animal

În gura-mi mută, se-ncurcă-n cuvinte...
Încetez să respir şi-abia mai trăiesc
închizându-mi ochii precum se închide o carte
păstrând doar floarea fanată a filigranului

în care mi-am scris inima.

Nu ştiu încotro se duce vântul

Nu ştiu încotro se duce vântul
scriam pentru a nu muri
lăsând timpul să curgă
după timpul ce ridica
munţi de singurătate.

Astă seară nu am alt drum
decât o linie în podul palmei
şi-o linişte uluitoare.

Oglinzile n-au alte aripi
decât memoria ce videază
un văzduh întunecat
de imaginea nopţilor abia isprăvite

Când zorii vin să pecetluiască
ploaia cuvintelor în câteva riduri
ce sfarmă inima în hăul timpului
care o macină...

Vedea-vei în ochii mei

Vedea-vei în ochii mei vreascuri smintite
De gânduri făr' de sfârşit şi trecutul...
Iubirea ta şi-a sale şoapte pluti-vor
Cu aripi din inima mea, pe buzele tale arzânde.

Vedea-vei în ochii mei mărunta gravură
A timpului, ascunsa stea ce ai tăi o sculptară
Ca simţământ al iubirii, ce arde mocnit
În străfundurile sufletului, atât de dulce la trecerea iernii...

Vedea-vei în ochii mei ceea ce nu mai scriu demult.
Muţenia cuvintelor, tăcerile de ieri...
Te vei recunoaşte în sunetele ce m-au uimit
Până la a-ţi zugrăvi inima pe pleoapele mele...

Vedea-vei în ochii mei reflexele verzi ale ochilor tăi.
Vei şti atunci că te iubesc şi că-n oglinda zilelor,
În jindul inimii tale, şi-n mâna ta încredinţată mie
Vei citi în ochii mei poema ta de iubire.

În floarea vârstei

Motto:

„Mă regăsesc în floarea vârstei”

Jean Cocteau

Mă regăsesc în floare vârstei
Şi toată averea-i poezia,
Calabalâc îmi e memoria
Plină de vise migălite.

Tăcerile veni-vor pentru totdeauna
Să-nchidă obloanele sufletului,
Gravându-mi inima pe urzeala
Timpului scurs într-un epitalam.

Sub scoarţa unui jurământ
Mă regăsesc în floarea vârstei
Cu umbre gri în fir de păr
Pe tâmplele umblării vieţii.

Şi pasu-mi bate înapoi
Toate cărările vecine,
De ca şi cum aş prinde-n vers
Momentele’ntrupării.

Mă regăsesc în floarea vârstei
Mototolind la pagini scrise.
Şi totuşi scriu vorbirea mea:
A trebuit să fiu bărbat

Ca ea sa fie acolo!

Degetele tale – fire de iarbă

Aidoma firelor de iarbă, degetele tale mi-au încălzit mâna.
vedeam deasupra Parisului cum ziua creştea trombe
iar soarele desena în ochii tăi calea
către inima bătând în ritmuri de iubire

Cu tonuri de cer, de frunze şi de roze
ţi-am iubit chipul, privirea-ţi de femeie.
Sena de lângă noi ridica valuri trandafirii
din vise de tandreţe, iar pe cheiuri plimba sufletele
poeţilor de altădată şi a lor muze întru amor,
îmbrăcaţi în flori şi mantii de carte veche.
Mi-aş fi dorit să-ţi învălui obrazul în catifeaua
cuvintelor şoptite din străfunduri de inimi.
Într-atât mă cuprinse gingăşia ploilor de mâine...
Astă seară-ţi scriu numele. Luna în al său dans
luminează apusul... Schiţez în noaptea
viforului cuvintelor inimii

Filele Timpului!

Florence Taillasson

Născută pe 2 februarie 1962, la Saintes

Fulguraţii – evidenţe ale unei recunoaşteri reciproce

Îndepărtare dureroasă
vânturi tumultoase
către regăsirile viitoare cu avansuri originale
către dezgolirile împreunărilor eterne
frânturi de veşnicie martore ale fericirii noastre arzânde

Dacă am face din viaţa noastră o operă de artă
dacă am face cumva ca dragostea noastră crescândă să se transforme în capodoperă
şi ca această lume de blândeţe, generozitate şi atenţie
de bunătate şi de iubire pe care o ridicăm să ne fie cea mai frumoasă luptă
Glorificarea vieţii!

A gurilor noastre, a ochilor noştri, a cuvintelor noastre şi a sufletului nostru
Corpurile noastre transformate, mişcate de transformări preţioase
manifestări ale ataşamentelor noastre, a unirilor din noi

La exterior doar ploaie
furturni tornade dezechilibre lupte
şi-n inimile noastre un amor fierbinte ce rezistă

Noi doi demonstrând
Pentru fericirea de-a fi, de a crea, de a dărui, de a înţelege, de a mărturisi, de a spera
În simplitate, francheţe, prospeţime, adevăr, spontaneitate.

Noi doi imersând plini de entuziasm

Două corpuri două inimi făpturi gata
să înfrunte cu delicateţe orele lunile anii
să trăiască cu pasiune şi viteză pentru a gusta în sfârşit
din fericire
pentru a-şi face viaţa frumoasă, uşoară

Între noi doi, faţă cu lumea
mustind de forţa dragostei ce-o protejăm
şi conştienţi de şansa rară a unei asemenea superbe
întâlniri
neaşteptate, atât de sperate şi ce pare a ne fi predestinată.
mâini întinse ce au ştiut să se unească
prin forţa iubirii
pentru a fi uniţi
minunaţi şi fericiţi.

Un amor patern şi filial

Transmisii

Mâinile noastre
la etajul al doilea nelocuit al casei tale
o noapte
în prima cameră pe stânga
au ridicat imobile, grămezi peste care treceam
aidoma unui gulliver în jupoane

Săream peste ele în vederea unui clasament final cel mai judicios posibil
şi pentru a-ţi salva amintirile
serilor, când abandonat de părinţii tăi înamoraţi
ascuns sub masa din salon îţi devorai cărţile
atât de tânăr!
În acest cocon protector
zâmbeai, simţeai, trăiai.

Învăţăminte virtuale
dar care ţi-au permis să fii mereu la înălţime şi să ne eclipsezi
cu lecturile tale
a fost necesar să treci în viaţa reală
născută din adaptări, din concesii
vegheat de soţia ta, blândeţe întruchipată
dar aidoma unei leoaice, mereu prezentă pentru a-şi apăra bărbatul şi copiii.
Prin exemplul tău, încercările noastre şi amorul tău
dispersat de prea multă timiditate
şi lipsa de experienţă
M-ai învăţat să mă bat şi să nu-mi scobor nicicând braţul
Şi ultra concret, fizic, sunt un martor al tău
o parte din tine, din mâinile tale

impresionant şi-n acelaşi timp dureros şi binevenit
din mâinile unui bărbat pentru încă o copilă
şi o femeie în devenire, în continuă adaptare şi
reflexivitate
în acţiune profund conştientă de fragilitatea vieţii
şi de DRAGOSTEA-MI pentru tine suspendată în timp

Goliciune pasageră

Învelişul e adesea înşelător
Din inerţie, din slăbiciune
Din pudoare sau din calcul

Imaginea trebuie recompusă, modelată
Pentru a lăsa să transpară esenţa însăşi a fiinţei
Şi pentru a adapta învelişul sufletului

Înşelări ale acestei Lumi
Unde jucăm din ce în ce mai rău
Neglijându-ne, nerespectându-l pe altul.

Dacă goliciunea poate, câteodată, părea necoaptă
E din cauza dezinvolturii unei făpturi adevărate pe care adesea o impune

Să te ascunzi de o făptură pură e chiar dificil
Celălalt nu poate decât să evolueze sau să fugă

Goliciunea se descotoroseşte de constrângeri şi inechităţi
Reflectând o acceptare reală a sinelui
Cu o voinţă nestăvilită de a se implica sincer faţă de alţii
E tot ceea ce Arta trebuie să conţină.
S-a afirmat că fiinţa omenească merge pură către ea
Dar Arta, chiar şi-n goliciunea sa, trebuie să şlefuiască
Adevărurile!

Mottaln, martor al vieţii noastre... al iubirii dintre noi

Am reînvăţat să trăiesc
în sânul acestei aproape insule
am reînvăţat să avansez
aşternându-mă drumului
am reînvăţat culorile cu blândeţe
de la cer, de la apă, de la ocrul nisipului
şi e acest loc pe care aş dori să ţi-l arăt
să ţi-l prezint ca pe o frântură din mine.

Acest loc atât de bizar, atât de departe de vuietul oraşului
şi totuşi atât de aproape
ca tine şi ca mine, sper
Ştiam cele mai mici colţuri ale Mottaln-ului
stâncile parţial inaccesibile în prezent
când ne întorceam prin poarta golaşă
scăldate de valuri neaşteptate, la picioarele meterezelor
şi grădinile secrete
pe care şi fi dorit să le înfloresc în felul meu mărunt
ca să-ţi ofer acum miile de flori
ce-ţi vor însoţi sărutările şi respirul nostru la unison

Luptă interioară

Copii, visam în jurul bisericii
ştiind că aceste vremi lipsite de griji sunt un privilegiu
De azi înainte mă voi cuibări
încă de la primele trepte la pieptul tău
Acest tărâm este martorul existenţei mele anterioare pe care nu pot decât să ţi-o povestesc
Dacă suntem destul de puternici
Dacă putem da un sens lucrurilor
Dacă ştim să ne facem folositori
Dacă ştim să căutăm, să găsim, să imaginăm, să creăm şi să iubim
Viaţa va câştiga mereu
Şi la fel şi iubirea noastră, căci este atât de puternică
Încât am trecut peste toate obstacolele

Cuprins

Prefaţă 7
Philippe Barbier 11
Sub un nour de argint 13
Să dansăm sub furtună 14
Dintr-o toamnă... 15
E ora 16:00 16
S-a petrecut ceva 17
Maryline Bertoncini 19
Infinis -Terrae 21
La porţile Yeruhamului 22
Nunta lui Euridice 25
Sâmburele din rodie - triptic 27
.... 29
Joël Conte 31
Pe Montmartre 33
Floare de primăvară 34
Mamă şi fiică 35
Lume imperfectă 36
Negrăita frumuseţe a vântului... 37
Louis Delorme 39
De unde vin aceste voci făr' de chip 41
Am intrat 42

Trialitate....43
Adevărata nemurire....44
Mania maniilor....45
Denis Emorine....47
...49
...50
...51
...52
...53
François Fournet....55
Unduire....57
Caligrafiind....58
Flăcări de frunze....60
Seva arborelui....61
Vers briant....63
Saliha Ollivier....65
Vacanţă la marginea mării....67
Stiloul cu cerneală....68
O privire de speranţă....69
Fiecare zi....70
Revolta cuvintelor....71
Isabelle Poncet Rimaud....73
Oraşul....75
Plan înclinat....76

Ea despică 77
Doliu 78
Nemiloasă 79
Thierry Sajat 81
Tăcerile îmbolnăvesc 83
Nu ştiu încotro se duce vântul 84
Vedea-vei în ochii mei 85
În floarea vârstei 86
Degetele tale – fire de iarbă 87
Florence Taillasson 89
Fulguraţii – evidenţe ale unei recunoaşteri reciproce 91
Un amor patern şi filial 93
Transmisii 93
Goliciune pasageră 95
Mottaln, martor al vieţii noastre... al iubirii dintre noi 96
Luptă interioară 97